ΤΕΤΑΡΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1918

قوزموس

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. ΛΩΡΙΔΑΣ

ΠΡΟΝΟΜ. ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡ. ΛΑΔΙΚΑΣ

ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ | ΑΡΙΘ. 12

ΗΡΩΝΔΑ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ (1)

Λαμπρίσκος. *Εὐθία ποῦ εἶσαι ; ποῦ εἶν' ὁ Κόκκαλος ;*
Ποὺ ὁ Φίλος ; Δὲν ἁρπάζετέ τον παρευθὺς
στὸν ὦμο, γιὰ τὴν κόκκινη σκοπεύετε
τὴν Πέμτη νὰ τὸ κάμετε ; Αἴ! μπράβο σου,
στὰ θάματα, ποῦ κάμνεις Κότταλε. Ἔτσι αἴ;
Δὲν σ' ἔφτασε νὰ παίζῃς κότσια σὰν παιδὶ
κ' ἐσύ, χωρὶς κλεψιές, μὰ μὲς τὰ καπηλειὰ
κυλιέσαι καὶ μὲ τοὺς χαμάληδες ζητᾷς
νὰ παίξῃς Τζόγο! θὰ σὲ κάμω τόρα ἐγὼ
κι ἀπὸ κορίτσι ντροπαλώτερο! Νὰ μὴ
τυχὸν ἐγγίζῃς κι ἀχυράκι, ἂν σοῦ βαστᾷ.
Ποῦ τὸ καμτσίκι μου εἶναι τὸ μολυβδωτό,
τὸ βούνευρο ποῦ τοὺς φυλακισμένους μου
καὶ κρατημένους δέρνω ; Δόστε μέ το εὐθὺς
στὸ χέρι, πρὶν νὰ πνίξῃ μ' ὁ πολὺς θυμός.

Κότταλος. *Ἄχ! Ὄχι! Ὄχι. Μή, Λαμπρίσκε, μή! Πολὺ*
σὲ τὸ παρακαλῶ, μὴ μὰ τὶς Μοῦσες, μὰ
τὰ γένειά σου, μὰ τὴς Κοττίδας τὴν ψυχή,
μ' αὐτὸ νὰ μὴ μὲ δείρῃς, μ' ἄλλο δεῖρέ με.

Λαμπρίσκος. *Κακὸ τσαπκίνι, Κότταλ', εἶσαι καὶ κανεὶς*
νὰ σ' ἐπαινέσῃ δὲν τολμᾷ, κι ἂν σὲ πουλῇ
σὲ χώρα ποῦ ἀπ' τὴν πεῖνα οἱ ποντικοὶ
τὰ σίδερα θὰ ροκανίζουν.

Κότταλος *Πόσες, ἄχ!*
σκοπεύεις, πόσες νὰ μὲ δώσῃς.

Λαμπρίσκος. *Μένα μὴ*
ρωτᾷς· ἐκείνη ρώτα.

Κότταλος. *Πόσες ἄραγε,*
μητέρα, θὰ μοῦ δώσῃ ;

Μητροτίμη. *Μὰ τὴν πίστι μου,*
τὸ δέρμα σου ὅσες νὰ βαστάξῃ θὰ μπορῇ.

Κότταλος. *Λαμπρίσκε, παῦσε! Φτάνουνε.*

Λαμπρίσκος. *Θὰ παύσῃς σὺ*
νὰ κάμνῃς τέτοια πόκαμες ;

Κότταλος. *Σ' ὁρκίζουμαι,*
ποτέ, ποτὲ πιὰ νὰ μὴν κάμω τίποτε,
Λαμπρίσκε, μὰ τὶς Μοῦσες.

Λαμπρίσκος. *Κόψ' τὴ γλῶσσά σου*
γιατὶ τὸ φίμωτρο θὲ νὰ σοῦ βάλω κι ἂν
μονάχα γρῦ θὰ πῇς.

Κότταλος. *Σωπαίνω· δὲ μιλῶ*
Παρακαλῶ, μὴ μὲ σκοτώσῃς σώπασα . . .

Λαμπρίσκος. *Ἀφήσατέ τον, Κόκκαλε.*

Μητροτίμη. *Λαμπρίσκε, μή!*
Δὲν πρέπει νὰ τελειώσῃς· δέρνε τον ὡς ποῦ
νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος.

Λαμπρίσκος. *Χρώματ' ἔχη ἡ ράχη του*
κι ἀπὸ τὴν Ὕδρα πιὸ πολλὰ κι ἀκόμα δὰ
τοὐλάχιστο καμιὰν εἰκοσαριὰ σκυφτὸς
ἐπάνω στὴ φυλλάδα του θὲ νὰ δεχτῇ
κι ἀκόμα κι ἂν ἀπ' τὴν Κλειὼ καλύτερα
θὲ νὰ διαβάσῃ.

Κότταλις. (σιγὰ) *Βούτηξε τὴ γλῶσσά σου*
σὲ μέλι. Χούμ!

Μητροτίμη. *Λαμπρίσκ', ὅλα στὸ γέρο μου*
καλὰ θὰ πῶ σὰν πάω σπίτι καὶ σκοινὶ
θὰ φέρω ἀπέκει νὰ τοῦ δέσῃς καὶ τὰ δυὸ
τὰ πόδια, κ' ἔτσι δὰ δεμένονε γερὰ
κ' οἱ Μοῦσες μας, οἱ σεβαστές μας οἱ θεὲς
θὲ νὰ τὸν βλέπουν πῶς δὲν θὰ χοροπηδᾷ.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ.

(1) Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 6.

J. JEROME :
«ΕΚΕΝΗ ΚΑΙ ΕΓΩ».

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

(Συνέχεια)

Ἐκείνη ζοῦσε μόνη, καὶ δι' αὐτὸν ὁ κόσμος ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ τοῦ ἄνοιγε τὶς πόρτες τῆς χαρᾶς. Ἡ λατρευτή του ἦτο ἐλεύθερη νὰ ἐκλέξῃ καὶ εἶχε δὲ γίνει πολὺ ἐμορφώτερη. Τὴν ηὗρε μιὰ κομψὴ, εὐγενικὴ κυρία, φορεμένη μὲ τὴ λεπτὴ ἀξιοπρέπεια ποῦ ὁ Χρόνος χαρίζει πολὺ σπάνια στὴ γυναῖκα καὶ τὴν κάμνει ἐμορφώτερη μὲ τὰ χρόνια.

Γι' αὐτὸν ἦτο θαῦμα. Τὸ νεανικό του ὄνειρο ξανάζησε μέσα του. Τόρα δὲν ὑπῆρχε τίποτε γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει παρὰ τὰ χρόνια, ποῦ τοὺς ἔφεραν μεγαλύτερη συμπάθεια, ἡσυχώτερες καὶ πιὸ ἔμμονες συγκινήσεις. Τὸν καλῶς ὥρισε πάλιν μὲ τὸ ἴδιο παλιὸ χαμόγελο, μὲ μιὰ θερμότερη χειραψία. Ἐκεῖνος ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπὴ—ἔτσι ἀπαιτοῦσεν ἡ εὐγέ-

νεια—τῆς εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅτι ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπῇ, ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ ἔχῃ μπροστά του τὴν ὡραία καὶ ἀθῶα εἰκόνα της, ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι τὸ ἰδανικό του. Καὶ αὐτὴ τὸν ἀπήντησε ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἀγάπησε ἄλλον, καὶ οὔτε καὶ θὰ ἀγαπήσῃ, ὅτι ἐκτιμᾷ τὸν ἔρωτα του ὡς τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ μὲ αὐτὰ τὸν πα_ακαλέσε νὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος.

Ἐκεῖνος ἐθαύμασε. Ἐνόμισε ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἴσως θὰ ἦτο ἴχνος τῆς γυναικείας ὑπερηφάνειας, προσβληθείσης ἀξιοπρεπείας. Ἐσκέφθη ὅτι ἴσως θὰ ἄλλαζε μὲ τὸν καιρό. Ἀλλὰ ἐκείνη ποτὲ δὲν ἄλλαξε. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὸ πρᾶγμα ὅπως ἦτο.

Ἐκείνη ἦτο γυναῖκα, ποῦ τὰ σκάνδαλα ποτὲ δὲν τρόμαζαν Ὅπως δὲ καὶ ἐκεῖνος ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, ἀπεφάσισαν νὰ ζήσουν μαζὶ στὴν ἐξοχή. Καὶ μέχρι τέλους ἔμειναν ἐρασταί.

— Νομίζω ὅτι ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ὄλγα. Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα ἂν ἔχω λάθος. Ἐξακολουθήσατε.

— Ἄφησε ἕνα γράμμα διὰ νὰ τοῦ δοθῇ μετὰ θάνατον, ἐὰν αὐτὸς ἐπιζοῦσε, εἰδεμὴ νὰ καῇ σφαλιχτό. Εἰς αὐτὸ τοῦ εἶπε τὸν λόγο, ποῦ τὴν ὤθησε νὰ ἀπορρίψῃ τὴν πρότασι τοῦ γάμου. Ἦτο ἕνα περίεργο γράμμα. Οἱ λόγοι ἐφαίνοντο τόσον ἀνεπαρκεῖς κατ' ἀρχάς. Ἐπὶ τέλους κάποιος ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐξετάσῃ προσεκτικὰ καὶ ἤδρε τὰ σοβαρότερα σχόλια περὶ γάμου.

Δὲν τὸν ἐνυμφεύθην, ἔγραφε, διότι ἤθελε νὰ μείνῃ πάντοτε τὸ ἰδεῶδές του, νὰ φυλάξῃ τὸν ἔρωτά του χωρὶς κηλῖδα μέχρι τέλους. Διὰ νὰ τοῦ εἶναι ἀληθινὰ βοηθὸς εἰς ὅλα.

Ἂν τῆς ὡμιλοῦσε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ — τὸ ἐπερίμενε καὶ τὸ ἐφοβεῖτο συνάμα — ἴσως θὰ τοῦ ἔδινε τὴν ὑπόσχεσίν της, διότη ἡ Νεότης, πάντοτε ὀνειρεύεται ὅτι μπορεῖ νὰ εὕρῃ κάποια διέξοδο. Ηὐχαρίστησε τὸν Θεὸ διότι δὲν τῆς ἐπρότεινε τότε,

«Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἔγραφε, θὰ μάθαινες Ἀγάπη μου, ὅτι δὲν ἤμουν οὔτε ἅγια οὔτε Ἄγγελος, ἀλλὰ ἀκριβῶς μιὰ γυναῖκα — κοπιαστική, ἕνα πλάσμα ἄστατο — ποῦ θὰ σὲ κουράζει μὲ τὴς χίλιες δυὸ τρέλλες ἢ ἰδιοτροπία της.

«Καὶ θὰ ἔχανες κάθε καλὴ ἰδέα ποῦ εἶχες γι' αὐτήν. Ἠθέλησα νὰ σὲ κάμω ν' ἀποκτήσῃς μόνον ὅτι καλὸ καὶ ἄξιο εἶχα καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ μόνος τρόπος. Τὰ κακὰ λόγια, ἡ γρύνα καὶ ὅ,τι δηλητηριάζει μποροῦσαν νὰ μείνουν ὀπίσω — ἦτο ἡ Ὥρα τοῦ Ἔρωτος. . . . Καὶ σὺ ἀγαπητέ μου, ἤσουν τόσον γλυκύς! τόσον χρυσὸς πάντοτε! Μὲ ἔφερνες τὴν χαρὰ καὶ μὲ τὰ δυό σου χέρια. Μήπως θὰ ἦσο τὸ αὐτὸ ἐὰν ἤσουν σύζυγός μου; Πῶς; Ἴσως ὑπῆρξαν στιγμαὶ ποῦ μὲ ἐπείραξες ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὰς αἰτία ἤμουν ἐγώ.

«Ἦσαν δὲ μόνον ὅπως αἱ παροδικαὶ κηλῖδες στὸν ἥλιο.

«Βλέπεις φίλε μου, ὅτι δὲν ἤμουν ἀρκετὰ δυνατὴ διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω ὁλόκληρον.

«Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τόσον χυδαῖα!

«Πέρνουν μόνο ὅ,τι τοὺς δίνει εὐχαρίστησι καὶ πληριόνουν τὸ ὑπόλοιπο μὲ τὸν θυμό. Ἐὰν καὶ ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἴδιο, πολὺ γρήγορα θὰ ἐγεννῶντο τὰ σκληρὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα δὲν ξεχνιοῦνται, αὐτὰ δὲ θὰ ἀκολουθοῦσαν αἱ δυσάρεστοι σιωπαί, ὁ βραδὺς χωρισμὸς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

«Αὐτὰ οὔτε κἂν τὴν τόλμην ἔχω νὰ τὰ σκεφθῶ. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον γιὰ μένα. Ἐσκεπτόμην παραπάνω διὰ τὴν δική σου εὐτυχία.

«Ἤθελα νὰ φυλάττω τὴν Σκιὰν τῆς ζωῆς μακράν σου. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες μοιάζουμε τὰ ἄνθη. Μόνο ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου εἴμεθα εὐτυχεῖς.

«Ἤσουν ὁ ἥρως μου· σὲ ἤθελα μέγαν.

«Ἐπιθυμοῦσα νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ὄνειρα ἀγάπης ὁ ἔρως σου νὰ εἶναι ἅγιος, βοηθός σου ». . . . Ἦτο ἕνα γράμμα ἀρκετὰ μακρύ. Σὲ ἔδωκα μόνο τὴν οὐσία.

Ἐπὶ ἱκανὸν μείναμε σιωπηλοί.

— Νομίζετε ὅτι ἔπραξε ὀρθά; διέκοψεν ἡ Ὄλγα.

— Δὲν ξεύρω, εἶπα· διὰ τὴν Ζωὴν δὲν ὑπάχουν νόμοι παρὰ μόνον διὰ τὰ ἄτομα.

— Νομίζω, ἀπήντησε, ὅτι ἡ ἐξήγησις ἐγκλείεται στὴν μιὰ αὐτὴ φράσι:

« Δὲν ἤμουν ἀρκετὰ δυνατὴ διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω ὁλόκληρον. »

— Μὲ φαίνεται, ὅτι ὅλη ἡ τέχνη τοῦ Γάμου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ συζῇ μὲ τὸν ἄλλον. Θέλει ὑπομονή, ἐγκαρτέρησι, αὐτοδιοίκησι. Σημαίνει παραδοχὴ τῶν ἀδυναμιῶν μας, ἐπιδεκτικότητα ἀλλαγῆς, τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς ἰδέας καὶ τρόπους πέρα καὶ πέρα ἀντιθέτους μὲ τοὺς δικούς μας, τὸ νὰ ἀφήσουμε συνήθειες ποῦ κατάντησαν δευτέρα φύσις μας. Εἶναι ἡ προσαρμογὴ τῶν πόθων μας στὰς ἀνάγκας τῶν ἄλλων. Εἶναι τὸ νὰ παραδεχθοῦμε συνήθειες καὶ περιβάλλον ποῦ μισοῦμε.

Γάμος θὰ πῇ στοργὴ καὶ ἀγάπη ἀρκετὰ βαθυνά γιὰ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς τὰ δυσάρεστα τῆς Ζωῆς: τὰ μαλλώματα, τὰ σφάλματα, τὰς παρανοήσεις, διὰ νὰ μπορεῖ νὰ τὰ ξεχνᾷ. Σημαίνει θάρρος, καλὴ θέλησι, κρίσιν.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ὅτι σκέπτομαι, δηλ. νὰ ἀγαπᾷ καμιὰ τὸν ἄνδρα της ἔστω καὶ ἂν εἶναι μηδαμινός.

Ὁ ἀδελφός της Χάρρης ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν περίπατο καὶ ἦλθε στὸν ἐξώστη. Ἡ Ὄλγα σηκώθη καὶ πῆγε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ βραδυνό του.

— Εἶσαι πολὺ σκυθρωπός, πατέρα, εἶπε.

— Σκέπτομαι, περὶ Ζωῆς, περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς ἐξηγήσεώς της.

— Ναί, ὡμολόγησε, ἡ Ζωὴ εἶναι πρόβλημα . . . .

Καπνίσαμε σιωπηλοί.

— Τὸ νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι φοβερὴ βοήθεια γιὰ ἕνα νέον, προσέθηκεν ἔξαφνα.

— Τρομερή . . . .

Ἡ Ὄλγα τὸν φώναξε νὰ φάγῃ. Ὁ Χάρρυ ἄδειασε τὴ στάκτη τῆς πίπας του καὶ μπῆκε μέσα.

Τὰ γέλια των ἀντηχοῦσαν μέσα ἀπὸ τὴν μισάνοικτη θύρα. Ἕνας ψίθυρος ἔθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ φ_λλωμα τῶν δένδρων πέρα στὸ δάσος.

Μὲ ἐφάνηκε ὅτι ἄκουα τὴ μουσικὴ τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ . . .

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) G. I. KESHIS

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ.....

Τὸ μικρὸ πουλάκι σκυμμένο καὶ σιωπηλὸ μέσα στὸ κλειστὸ κλουβί, δὲν εἶχε διάθεσι νὰ κελαδήσῃ.

Κρεμασμένο τὸ ὡραῖο καὶ χρυσὸ κλουβὶ εἰς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁλοπρασίνου κήπου, ἔμοιαζε ποῦ ἐμπεριέκλειε μίαν ζωντανὴν ἄψυχην ὕπαρξιν.

Μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, τὰ ζωηρὰ καὶ εὔθυμα παιδάκια τοῦ σπιτιοῦ, ἐξύπνησαν, καὶ χαρούμενα μὲ τὰ νυκτικά των ἔτρεξαν εἰς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, ἀνέβησαν εἰς τὸ πλησίον τραπέζι καὶ μὲ ἡσυχη καὶ θωπευτικὴ φωνὴ ἠρώτησαν τὸ πουλί· «Πουλάκι γιατὶ δὲν κελαδεῖς; μήπως δὲν ἔχεις νεράκι, τροφήν; μὰ ὅλα τὰ ἔχεις· μήπως εἶσαι ἄρρωστο;»

Καὶ ἐπειδὴ τὸ μικρὸ πουλὶ δὲν ἀπήντησε, τὰ παιδάκια ἐπήδησαν εἰς τὸν κῆπον ἐγέμισαν τὴν ποτιστήρα μὲ νερὸ καὶ ἤρχισαν νὰ ποτίζουν τὰ ὡραῖα ἄνθη καὶ τὰ δενδρύλλια. Τὸ πουλὶ παρακολουθοῦσε τὴν σκηνὴν αὐτὴν ὑψηλὰ ἀπὸ τὸ κλουβί του καὶ βαρυὰ ἀνεστέναξε.—«Μ' ἐρωτᾶτε, ἀθῶα παιδάκια, διατὶ δὲν κελαδῶ· μὰ καὶ ἂν ἀκόμη σᾶς εἰπῶ τὸν καημόν μου, μήπως θὰ μ' ἐννοήσετε; τάχα εἴσθε σὲ θέσι σεῖς, ποῦ ὁμοιάζετε μὲ ἔμορφες πεταλοῦδες, νὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὸν πόνο μου; Περιττὸν νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου». καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν πρώτην σιωπήν.

Ἡ μητέρα τῶν μικρῶν παιδιῶν ἐπλησίασε στὸ παράθυρον καὶ μὲ τὰ μικρά της δάκτυλα ἤγγισεν ἀπαλὰ τὸ κλουβὶ καὶ ἠρώτησε γλυκά —Γιατὶ, πουλί μου, δὲν κελαδεῖς; τί νὰ ἔχῃς ἀρά γε;!» Τὸ πουλὶ δὲν ἀπήντησε· λυπημένο ὅπως ἦτο δὲν εἶχε διαθεσι νὰ ὁμιλήσῃ.—«Μὰ καὶ τί νὰ ἀπαντήσω, ἐσκέφθη αὐτὴ εἶνε εὐτυχὴς ἐνυμφεύθη ἐκεῖνον ποῦ ἀγαποῦσε ἀπέκτησε τὰ εὔμορφα παιδάκια, ποῦ τόρα παίζουν χαρούμενα καὶ εὔθυμα στὸν κῆπον, ἐνῷ κλειστὸ μέσα εἰς τὴν φυλακήν μου θέλουν νὰ τραγωδῶ». Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασεν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας καὶ ἠρώτησεν. —«Ἀκόμη δὲν κελαδεῖ τὸ πουλί;» καὶ ὁ εὐτυχὴς σύζυγος περιεπτύχθη τὴν ὡραίαν σύζυγον καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ αὐτὴν τραγουδῶν. Καὶ τὸ πουλὶ ἐσκέφθη ὅτι οἱ εὐτυχεῖς πολὺ ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ καταλάβουν τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν ἡ νεαρὰ κόρη σκεπτικὴ καὶ ρεμβάδης, ἡ σκηνὴ τελείως ἤλλαξε. Μόλις τὸ πουλὶ ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν της, ἐκινήθη ἀργά, ἀνοιγοέκλεισε τὰ πτερόκια του εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς, ἐτερτέρισε γλυκά, καὶ μὲ τὸ ράμφος του ἐτσίμπησε τὰ εὔμορφα δακτυλάκια τῆς ὡραίας κόρης, ποῦ ἤπλωσε νὰ τὸ χαϊδεύσῃ. «Πικραμένο μικρὸ πουλί, εἶπεν ἡ νέα, πότε λοιπὸν θὰ κελαδήσῃς; πότε χαρούμενο καὶ σύ, θὰ μὲ κάμῃς νὰ εὐθυμήσω; γιατὶ ἀρά γε λυπημένο

πάντοτε σιωπᾷς; πόσες φορὲς δὲν σοῦ ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησι οὐτή, ἀλλὰ καμ ἀ ἀπάντησι δὲν ἐπῆρα καὶ σὺ λοιπὸν δὲν μ' ἀγαπᾷς; καὶ σύ; καὶ τί κακὸ σοῦ ἔκομα;» εἶπε μὲ παραπονεμένη φωνὴ ἡ νέα.

Καὶ τὸ ἄφωνον ἕως τότε πουλὶ συνεκινήθη, καὶ ἤοχισε νὰ κελαδῇ καὶ νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὴν νέαν:—«Εὔμορφη καὶ λιγερὴ παρθένα,σὲ, σένα μονάχα θὰ τολμήσω νὰ εἰπῶ τ ὀν κρυφό μου πόνον, διότι σὺ μονάχα θὰ καταλάβῃς πόσον βαθὺς εἶναι σῦ ποῦ ὑποφέρεις ὅπως ἐγώ, σύ, ποῦ ὕπνος δὲν σὲ παίρνει ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἀγρυπνᾷς εἰς τὸ παράθυρό μου. Μὴ νομίσῃς ὅτι μόνος μάρτυς τῶν ἀναστεναγμῶν σου εἶναι τὸ λαμπρὸ φεγγάρι, ἀλλ' εἶμαι καὶ ἐγὼ ποῦ σὲ συμπονῶ καὶ πάσχω,πάσχω βαθυὰ μαζί σου, ὅταν εἰς τὸ φῶς του διακρίνω τὰ ἀργυρᾶ σου δάκρυα νὰ κυλοῦν εἰς τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά σου Γιατὶ ἔπαυσες πλέον νὰ γελᾷς; Γιατὶ ἔπαυσες νὰ εἶσαι εὔθυμη ὅπως ἄλλοτε; τὴν αἰτίαν καλὰ γνωρίζω ἐγὼ ποῦ μ' ἐστέρησαν τὴν ἐλευθερίαν μου, μὲ ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου ταῖρι καὶ τόρα, ἀφοῦ μ' ἔκλεισαν εἰς τὴν στενὴ φυλακή μου, ἀπαιτοῦν νὰ κελαδῶ.

Πῶς νὰ μὴ θρηνῶ τὴν ποθητήν μου ἐλευθερία; Ἄφησέ με νὰ φύγω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σοῦ φέρω ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷς, ἐκεῖνον· διὰ τὸν ὁποῖον τὶς νύκτες δὲν κοιμᾶσαι καὶ ματαίως ποθεῖς νὰ ἐπιστρέψῃ»· εἶπε τὸ κακόμοιρο πουλὶ καὶ ἐσιώπησεν.

Ἐμειδίασεν ἡ νέα θλιβερὰ καὶ μηχανικῶς ἄπλωσε τὸ ἀπαλὸ χεράκι της καὶ διστακτικὰ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τοῦ κλουβιοῦ. Τὸ πουλὶ ἐπέταξεν ἀμέσως, ἔκαμε δύο τρεῖς γύρους γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ καὶ μὲ τὸ ράμφος του ἀπέσπασε μίαν ξανθὴ τρίχα ἀπὸ τὸ εὔμορφο καὶ κανονικὸ κεφαλάκι τῆς κόρης καὶ ἔφυγε. . . . ἔφυγε μακρυὰ, καὶ ἐχάθη εἰς τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα βαθυά

Ἔστρεψεν ἡ νεαρὰ κόρη καὶ εἶδε μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ λύπη τὸ ἀδειανὸ κλουβὶ καὶ βαθυὰ μελαγχολία τὴν κατέλαβε διὰ τὴν φυγὴν τοῦ πουλιοῦ της, καὶ ἐδάκρυσε καὶ ἔκλαυσε,ἔκλαυσεν.—Ἔφυγεν ἐχάθη καὶ αὐτὸ, ἐσκέφθη ὅπως καὶ ἐκεῖνος· πάει πλέον καὶ ἡ τελευταία παρηγοριά» καὶ ἐβυθίσθη σὲ θλιβερὲς σκέψεις.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες, ἑβδομάδες· τὸ πουλάκι ἐλησμονήθη, τὸ κλουβὶ ὅμως ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του κρεμασμένο μὲ ἀνοικτὴν πάντοτε τὴν θυρίδα, ἔρημο. Μίαν ἡλιόλουστη ἡμέρα, ἐνῷ ἡ νέα ἐκέντα σιμὰ στὸ παράθυρο καὶ σιγοτραγουδοῦσε παραπονεμένα, ὥρμησεν ἕνα φλύαρο πουλὶ στὸ δωμάτιο καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν ὦμον τῆς κόρης· ἐκείνη ἐξαφνίσθη καὶ ἐφώναξε μὲ τρόμον, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸ πουλάκι της ποῦ τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερία του, καὶ ἀμέσως ἐπέταξε τὸ κέντημά της κατὰ γῆς καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ ἐχάιδευε τὸ ἀγαπημένο της πουλί, τὸ ἐφίλησε καὶ δὲν ἐγνώριζε τί εἴδους περιποιήσεις νὰ τοῦ κάμῃ· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ δεύτερο πουλὶ δειλὰ δειλὰ πλησιάζει καὶ πάλιν ἀπομακρύνεται μὲ δισταγμόν.

—«Εἶναι τὸ πολυαγαπημένο μου ταῖρι, λέγει εἰς τὴν κόρην τὸ πουλάκι της τὸ βρῆκα λυπημένο καὶ ἄρρωστο ἐκεῖ μακρυὰ καὶ ἤλθαμε σιγὰ σιγὰ ἐδῶ εἰς τὴν φλόξενη φυλιὰ νὰ πεθάνουμε μαζί. Καὶ τόρα, ἀγαπητὴ φίλη, ἑτοιμάσου νὰ ὑποδεχθῇς ἐκεῖνον ποῦ σ' ἔφερα. Ὑπῆγα ἐκεῖ εἰς τὴν μακρυνὴ χώρα ποῦ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ βρῆκα ἐκεῖνον, ποῦ ἀγαπᾷς, νὰ ἐργάζεται νύκτα καὶ ἡμέρα τίμια. Τοῦ εἶπα ὅτι τὸ συλλογίζεσαι, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐπίστευσε, τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι τὸν ἀγαπᾷς πιστὰ, καὶ ἐκεῖνος ἐκίνησε μὲ ἀμφιβολία τὴν κεφαλή του, τὸν εἶπα ὅτι τὸν περιμένεις μὲ λαχτάραν, ὅτι ὑποφέρεις, ὅτι θρηνεῖς.—«Καὶ πῶς ἠμπορεῖς νὰ μ' ἀποδείξῃς ὅτι μ' ἀγαπᾷ καὶ μὲ περιμένει; πῶς θὰ μὲ πείσῃς;» ἠρώτησε μὲ εὐχαρίστησι καὶ χαρὰ στὸ πρόσωπό του.

—«Ἰδοὺ, τοῦ λέγω, σοῦ ἔφερατὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς της, τὴν ὁλόξανθη· ἐκείνη μοῦ τὴν ἔδωσε, ὡς σημεῖον ὅτι εἶναι πιστὴ, καὶ σὲ περιμένει νὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ξενητειὰ μὲ ἀνυπομονησίαν». Ἥρπασε ἐκεῖνος μὲ χαρὰν τὴν ξανθή σου τρίχα, τὴν ἐφίλησε, τὴν ἔκρυψε στὸ στῆθος του καὶ ἐγὼ ἐμπρὸς τὸν ὡδήγησα εἰς τὴν θύραν τοῦ σπιτιοῦ, ἔμορφή μου κοπέλλα. Σκύψε καὶ διὲς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ σὲ περιμένει νὰ τὸν ἀνοίξῃς τὴν θύρα καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῇς. Τρέξε ὀγλήγορα διότι ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ». Καὶ ἔτρεξεν ἐκείνη καὶ τὸν ὑπεδέχθη, μὲ σεμνότητα καὶ χαρὰν, ποῦ μόλις ἐσυγκρατεῖτο. Καὶ τόρα δύο ζευγαράκια εἶνε εὐτυχισμένα· τὸ κλουβὶ μένει ἀνοικτὸ καὶ κελαδοῦν κελαδοῦν τὰ ζωηρὰ πουλάκια, πότε εἰς τὸν ὁλοπράσινο κῆπο, πότε στὸ κλουβί των καὶ ψίλλουν τὴν εὐτυχία τῆς λιγερῆς κ τὶ τοῦ λεβέντη τοῦ ἀγαπημένου της. ψίλλουν τὴν ἀγάπην καὶ ἀροσίωσιν τῆς μιᾶς καὶ τὴν πίστιν καὶ σταθερότητα τοῦ ἄλλου.

ΑΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΔΙΛΛΩΝΟΣ

περὶ τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, ἐν ἔτει 1906.

Τί μέλλει νὰ συμβῇ ἂν ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασις ἐν Ρωσίᾳ κανεὶς βεβαίως δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προμαντεύσῃ.

Λουδοβίκος ὁ 16ος ὅτε τοῦ ἀνηγγέλθη ἡ πτῶσις τῆς Βαστίλλης εἶχεν εἰπεῖ «ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μία στάσις! —Ὄχι, Μεγαλειότατε,τοῦ ἀπήντησεν εἷς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του « εἶναι μία ἐπανάστασις »

Προκειμένου περὶ τῆς ἐν Ρωσίᾳ καταστάσεως δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ εἴπῃ τις ὅτι δὲν εἶναι ἁπλῶς μία ἐπανάστασις ἀλλὰ μᾶλλον μία κατάρρευσις, εἷς διαμελισμός.

Ἡ πτῶσις τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας δὲν θὰ συνεπαγάγῃ βεβαίως καὶ τὴν ἐξαφάνησιν ὁλοκλήρου τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, διότι εἷς λαὸς ἐξ 180 ἑκ. καὶ ἄνω δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαφανισθῇ κατόπιν καὶ τῶν μεγαλυτέρων καὶ αἱματηροτέρων ἐπαναστατικῶν κατακλυσμῶν, ἀλλ' ὡς πρώτην ἄφευκτον συνέπειαν θὰ ἔχῃ τὴν ἔκρηξιν ἐμφυλίου σπαραγμοῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἀχανοῦς τούτου κράτους, ὁ στρατὸς θὰ διαιρεθῇ εἰς ἀντίμαχα στρατόπεδα, οὐδεὶς δὲ θὰ ἔχῃ τὸ ἀπαιτούμενον κῦρος, τὸ σθένος νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον μοιραίως θὰ ἀποσυντεθῇ εἰς τὰς ἐξ ὧν σύγκειται ἐθνότητας καὶ φυλάς.

Ἅπασαι αἱ ἐγκληματικαὶ καὶ βάρβαροι ἐν ταύτῳ δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευον κατὰ καιρὸν ὡς ὄργανα τυφλὰ τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ θελήσουν νὰ δράσουν αὐτοβούλως, ἀνεξελέγκτως.

Ὅ,τι ὑπέφερον οἱ Ἑβραῖοι ἐν Ὀδησσῷ ὅπου εἰς μίαν ἑβδομάδα ἐφονεύθησαν τόσοι νέοι, γυναῖκες καὶ γέροντες,ὅσοι κατὰ τὸ διάστημα ὅλης τῆς Γαλλ. ἐπαναστάσεως, τὰ αὐτὰ καὶ ἔτι χειρότερα θὰ διαδραματισθῶσι καθ' ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ πέσουν μόνον αὐτοὶ θύματα τῆς λαϊκῆς ἐξεγέρσεως ἀλλὰ καὶ οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ ἀστικοὶ πληθυσμοὶ δηλ. ὅσοι δὲν φέρουν τὴν ἐρυθρὰν ἀσπίδα τοῦ ἀξέστου Μουζίκου.

Ἡ ἐξέγερσις τῶν Ρωσικῶν μαζῶν αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξέφεραν ἀκόμη τὴν ἐτυμηγορίαν των ἐκτὸς τῶν φρικιαστικῶν συνεπειῶν της ἐφ' ὅλης ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος θὰ καταστήσουν καὶ μόνον τὴν λέξιν ἐπανάστασις ἀπεχθῆ καὶ ἀπαισίαν ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους.

Ὁ Ρῶσος εἶναι φιλήσυχος καὶ πρᾶος ὅταν δὲν εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς βότκας· ὅταν ὅμως εἶναι ἐν καταστάσει μέθης εἶνσι ἡ ἀπαισιωτέρα ἐνσάρκωσις τοῦ καταστρεπτικοῦ πνεύματος.

Ὁ ρῶσος χωρικὸς δὲν ἔχει τὸν ἐλάχιστον σεβασμὸν πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πλησίον του· τὸ νὰ κλέψῃ τὴν ἐσοδείαν του, νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰ δάσῃ του, ἄνευ τῆς ἀδείας του ὅλα αὐτὰ ὁ μουζίκος τὰ θεωρεῖ πρᾶγμα φυσικώτατον, συνηθέστατον.

Ἄμεσος συνέπεια τῆς πτώσεως τῆς δυναστείας τῶν Ρωμανὼφ θὰ εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῆς Jacquerie εἰς πολὺ μεγαλυτέραν καὶ ἐπικινδυνωδεστέραν κλίμακα ἢ ὅσον αὕτη ἐξαπελύθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν ἑκατονταετῆ πόλεμον.

Ἡ ἀθρόα δραπέτευσις τῶν γαιοκτημόνων θὰ προκαλέσῃ ὡς εἶναι ἐπόμενον τὴν ἔξοδον τῶν ξένων στοιχείων.

Κατόπιν μακρᾶς περιόδου ἀναρχίας, χάους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ χάρις εἰς τὴν γενικὴν ἐξάντλησιν καὶ κόπωσιν πιθανὸν νὰ ἀναφανῇ κάποιος ἰσχυρὸς πολιτικὸς ἢ καὶ στρατιωτικὸς ἀνήρ, ὁ ὁποῖος θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιβληθῇ νὰ ἐξασκήσῃ δικτατορίαν δρακόντειον, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν περίοδον, ἡ ὁποία θὰ διαρρεύσῃ μέχρι τῆς ἀνόδου ἑνὸς τοιούτου σωτῆρος, ἡ ἐν Ρωσίᾳ κατάστασις θὰ ἠδύνατο κάπως νὰ παραβληθῇ μόνον πρὸς τὴν ἐν Κίνᾳ κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον τῶν Taeping.

Ἡ ἀνθρώπινος φαντασία εἶναι τρόντι ἀνίσχυρος νὰ περιγράψῃ τὰς φρικιαστικὰς σκηνάς, ὅσαι μέλλουσι νὰ ἐκτυλιχθοῦν ἀνὰ τὴν Σλαβικὴν χώραν, αἱ δὲ μόναι λέξεις αἱ μᾶλλον κατάλληλοι θὰ εἶναι αἱ τῆς ἀποκαλύψεως ἀσφαλῶς αἱ ἐκφραστικώτεραι συνάμα δὲ καὶ φρικιαστικώτεραι ἐν τῇ καθόλου φιλολογίᾳ, αἱ ἑπόμεναι.

« Καὶ κοιτάζοντας διέκρινα κάποιο ὠχρὸ ἄλογο ἔχον στὴ ράχη του τὸν ὁποῖο πιστὰ ἀκολουθοῦσε ἡ Κόλασις. Καὶ οἱ δυό τους εἶχαν τὴν ἐξουσία ἐπάστῃ γῇ νὰ σκοτώνουν, νὰ σφάζουν μὲ σπαθιά, μὲ πεῖνα μὲ θάνατο καὶ μὲ τὰ ἄγρια ζῶα τῆς γῆς.

Ὁ οὐρανὸς ἄρχιζε νὰ σωριάζεται ἀνοίγοντος ὁλόκληρο ἕνα χάος κάθε δὲ ναός, κάθε νησὶ ἄρχιζε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του γυρεύοντας νὰ πάρῃ ἄλλη.

Οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς, ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί, οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοὶ ἀρχηγοὶ τῆς γῆς κάθε σκλάβος καὶ κάθε ἐλεύθερος φαινότανε σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῇ μέσα στὰ σπήλαια, μέσα στοὺς βράχους τῶν βουνῶν λέγοντας σ' αὐτά :

— Πέσετε ἐπάνω μας, κρύψετέ μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐκείνου ποῦ κάθεται στὸ θρόνο,σώσατέ μας ἀπὸ τὴν ὀργή του, γιατὶ ἦρτε πιὰ ἡ ὥρα τοῦ θυμοῦ του, ἡ ὥρα τῆς δευτέρας Παρουσίας.

ΘΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τσαντὼ Θρᾴκης)

Κερὰ ξανθὴ παινέθηκε, πῶς χάρο δὲ φοβᾶται.
Κι ὁ Χάρος τὸ θυμήθηκε, πῆγε νά τηνε πάρῃ.
Τρέχει πηγαίνει σπίτι της, τὴν πόρτα κρικελλάει.
—Ποιὸς εἶναι κάτω καὶ βροντᾷ, ποιὸς εἶν' ποὺ κρικελλάει ;
Ἂν εἶναι ξένος νὰ διαβῇ, δικός, ἂς ἔρθῃ ἀπάνω.
—Δὲν εἶμαι ξένος νὰ διαβῶ, δικὸς νὰ ἔρθω ἀπάνω.
Ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν ἄρπαξε, στὴ γῆς τηνε βροντάει.
Ἄσε με, Χάρο μ', ἄσε με ἀκόμη τρεῖς ἡμέρες,
νὰ κάψω τοὺς μαγγάνους μου, τὶς ρόκες νὰ σκολάσω.
Κι ὁ Χάρος τὴ λησμόνησε ἄλλα δώδεκα χρόνια.
Καὶ μιὰ γιορτὴ, τὴν Πασκαλιὰ τὴν ἔβαλε στὸ νοῦ του.
Πῆρε πηγαίνει σπίτι της, στὸ σπίτι δὲν τὴ βρίσκει
καὶ στὸ χορὸ τὴ γνώρισε, στὸ μέρος ποῦ χορεύει.
Ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν ἄρπαξε, στὴ γῆς τηνε βροντάει
—Ἄσε με Χάρε, ἀπ' τὰ μαλλιὰ, καὶ πιάσε μ' ἀπ' τὰ χέρια.
Κι ἀπὸ τὰ χέρια ἄσε με, κ' ἐγὼ ἔρχουμαι μονάχη.
—Κόρη μ' ἂν διῇς τὴν τέντα σου πολὺ θὰ συντρομάξῃς
Τριγύρω γύρω πράσινα καὶ μέσα ραχνιασμένη.
Ἂν διῇς καὶ τὰ ντεντόξυλα, γιὰ πίσω θὰ γυρίσῃς,

IDA MÜHLING

ΛΟΥΛΑ

Ἡ Λούλα ἐκοίταζε τὸν πατέρα τοῦ Μίμη. Ἦτον ἕνας μεγάλος σοβαρὸς ἄνθρωπος, ὄχι τόσο «πολὺ γέρος», ὅπως εἶχε νομίσει. Εἶχεν ὡραῖα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ μεγάλα μουστάκια. Ποῖον τὴν ἐθύμιζαν αὐτὰ τὰ μουστάκια ; — Ποιὸν ἄλλο παρὰ τὸν πατέρα της ; γιατὶ κ' ἐκεῖνος εἶχεν ἔτσι μεγάλα μουστάκια. Τὰ μεγάλα μουστάκια τὴν ἐνέπνεαν ἐμπιστοσύνη. Ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἐγύρισε καὶ εἶδε μὲ περιέργεια τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ποῦ τὸν ἐκοίταζε μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του.

— Εἶμαι ἡ Λοῦλα, εἶπεν αὐτοσυνιστωμένη. Καθήμεθα ἐδῶ στὸ πλάγι. Τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά μου εἶναι Εἰρήνη, ἀλλ' ὅλοι μὲ λέγουν Λοῦλα. Μπορῶ νὰ ἔμβω μέσα ;

Ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἐχαμογέλασε.—Καὶ βέβαια Λοῦλα, ἠμπορεῖς. Ἔλα, κάτσε ! Ἢ θέλεις νὰ σὲ πάρω στὰ γόνατά μου ;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ· εἶμαι πλέον ἑπτὰ χρονῶ.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν πολυθρόνα, ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα, ἀνεσήκωσε τὸ φουστανάκι της, ἐσηκώθη εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καθίσῃ, ὅσον ἠμπορεῖ καλύτερα.

— Ξεύρετε, εἶπε μετά τινας στιγμός. . . . Μὰ ὄχι, δὲν θέλω νὰ σὲ ὁμιλῶ μὲ τὸ «σᾶς» καὶ μὲ τὸ «σεῖς», γιατὶ ἐσὺ φαίνεσαι τόσο καλός. Καὶ τὸν ἐκοίταξε μὲ βλέμμα πλῆρες εὐμενείας.

— Εἶμαι πολὺ ὑπόχρεος, ἀπήντησεν ἔκπληκτος ὁ οἰκοδεσπότης. Καὶ ποῦ ξεύρεις, ἂν δὲν εἶμαι κανένα ἄγριο θηρίο καὶ σὲ φάγω ;

— Ἄ, ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἐκείνη ἀκκιζομένη. Εἶσαι καλός, γιατὶ ἔχεις μεγάλα μουστάκια, ὅπως ὁ πατέρας μου, καὶ ἔπειτα εἶσαι ὁ πατέρας τοῦ Μίμη, κ' ἐγὼ τόσο πολὺ ἀγαπῶ τὸν Μίμη.

— Ἔτσι ἔ ;

Ἡ Λοῦλα ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι·—δι' αὐτὸ ἦλθα. Ὁ καϋμένος εἶναι...

— Θέλεις νὰ πῇς, ὁλομόναχος, εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Μίμη, καὶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε σοβαρό.

— Μάλιστα, ὁλομόναχος, προσέθηκεν ἡ μικρὴ, καὶ δὲν ἔχει ἔτσι καλὴ δασκάλισσα σὰν τὴν δική μου· ἡ δική του τὸν δέρνει.

— Ἔτσι ἔ ; τὸ καημένο τὸ παιδί. Καὶ γιατὶ δὲν μὲ τὸ εἶπε ποτέ ; ἂν μὲ τὄλεγε. . . .

— Καὶ μένα δὲν μὲ τὸ εἶπε, ἐξηκολούθησεν ἡ Λοῦλα. Διότι ἀκόμη τότε δὲν μὲ ἤξευρε. Ἐστεκόμουν μιὰ μέρα πίσω ἀπ' τὸν φράκτη τοῦ κήπου μας, καὶ τὸν ἤκουσα ποῦ ἔκλαιε σιγὰ-σιγά, καὶ αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ τὸν λυπηθῶ πολὺ περισσότερο, παρὰ ἂν ἔκλαιε φωνακτά· τὸν ἔρριξα τὸ καινούριο τὸ τόπι μου, καὶ ἀπὸ τότε εἴμεθα φίλοι. — Γιὰ πάντα, ἐπρόσθεσε.

— Λέγε παρακάτω, Λοῦλα μου, εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Μίμη, χαίρω πολὺ, ποῦ ἦλθες. Πιστεύεις λοιπόν, πῶς ὁ Μίμης αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἔρημο καὶ μοναχό ;

— Τόρα ὄχι τόσον πολύ. Τόρα ἔχει ἐμένα καὶ περνοῦμε τὴν ὥρα μὲ παιγνίδια, εἶπεν ἡ Λούλα, ἀλλὰ. . . . καὶ ἐκοντοστάθηκε. . . .νὰ, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ποῦ ἦτο ἀδιάθετος, καὶ ἡ δασκάλισσά του τὸν ἐμάλλωνε, γιατὶ δὲν περπατοῦσε γρήγορα. Τὸν πῆρε τότε ἡ μαμά μου, τὸν ἔδωκε ἕνα δικό της ἰατρικὸ, καὶ ἀμέσως ἔγινε καλύτερα.

Ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἀκούμβησε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια, ὥστε ἡ Λούλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό του.

Σιωπὴ βαθυὰ ἔγινε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Λούλα ἐγλύστρησε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ ἔβαλε τὸ χεράκι της ἐπάνω εἰς τὸ γόνατό του.

— Γιατὶ δὲν ἔχει ὁ Μίμης μαμὰ, ὅπως ἐγώ ; ἠρώτησε σιγὰ σιγά.

Ὁ πατέρας ἐγύρισε καὶ τὴν εἶδε μὲ ἕνα μάτι, ποῦ ἐξέφραζε ἄπειρη καλωσύνη.

— Ὁ Μίμης δὲν ξεύρει καθόλου, τὶ θὰ πῇ, μαμὰ, εἶπεν ἡ Λούλα. Εἶναι καὶ ὁ πατέρας καλὸς, μὰ μοναχὰ ἡ μαμὰ ξεύρει, τί χρειάζεται ἕνα παιδί. Μήπως θαρρεῖς, πῶς δὲν ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς καμιὰ μαμὰ γιὰ τὸν Μίμη ;

Ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἐπῆρε τὴν Λούλα στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ μαλλάκια της ἀκουμβοῦσαν στὸ πρόσωπό του.

— Ξεύρω μιὰ, εἶπε, ἀλλὰ δὲν ξεύρω, ἂν μὲ θέλῃ, Εἶναι ἐμορφη καὶ καλὴ, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ρωτήσω.

Ἡ Λούλα ἔβαλε τὰ χέρια της στὸν λαιμό του.— Εἶσαι καὶ σὺ ὁλομόναχος, ἐψιθύρισε.

— Μάλιστα ὁλομόναχος.

Ἔκλινε τὸ κεφαλάκι της εἰς τὸν ὦμό του καὶ ἐσκέπτετο.

— Καὶ πῶς σὲ φάνηκε, πῶς δὲν σὲ θέλει ; Τὸ ὕφος τῆς μικρᾶς ἐδείκνυε ὅτι ἀμφέβαλλε γιὰ τὸ γοῦστο τῆς κυρίας.

— Γιατὶ εἶμαι πλέον γέρος καὶ εἶμαι πάντα λυπημένος.

Ἡ Λούλα τὸν ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὰ μικρὰ ροδοκόκκινα χεράκια της, Τὰ μουστάκια του τὴν ἐγαργάλιζαν, ὅπως ἄλλοτε τὰ μουστάκια τοῦ πατέρα της.

— Αὐτὸ εἶναι ἀνοησία, εἶπεν ἀποφασιστικά. Πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ μένῃ μαζί σου, γιὰ νὰ μὴν εἶσαι ὅλοι ὁνάχος. Ἔπειτα δὲν εἶσαι καθόλου γέρος—καὶ—ἐπὶ τέλους, ὅταν μεγαλώσω, σὲ παίρνω ἐγώ, θέλεις νὰ μὲ περιμένῃς ; τὸν ἐρώτησε, καὶ τὸν ἐκοίταξε περιμένουσα τὴν ἀπάντησί του.

— Καλὰ θὰ ἦτον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, μὰ θαρρῶ, πῶς ἐσένα σὲ ταιριάζει καλύτερα ὁ Μίμης.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Λούλα καὶ τὸν ἐκράτησε τὸ χέρι, τόρα πρέπει νὰ πάγω σπίτι, γιατὶ δὲν ξεύρουν, πῶς εἶμ' ἐδῶ. Μὴν τύχῃ καὶ πῇς στὸν Μίμη, πῶς ἤμουν ἐδῶ. Καὶ. . .μὲ τὸ ὑπόσχε-

σαι ; Προσπάθησε νὰ πάρῃς στὸ σπίτι σου αὐτὴν τὴν ὡραία κυρία, ποῦ ἔλεγες.

— Καλὰ, σὲ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Μίμη. Σήμερα ἀκόμη θὰ πάγω νὰ τὴν ρωτήσω. Καὶ... ὁ Θεὸς, παιδί μου νὰ σ' εὐλογῇ.

— Ἀμὴν, εἶπεν ἡ Λοῦλα.

***

Τὴν ἄλλη μέρα ἔρχεται ὁ Μίμης τρεχᾶτος στὸ γειτονικὸ σπίτι.

—Σὲ φέρνω ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἐφώναξε. Περίεργο, ἀπὸ πότε τὸν γνωρίζεις ;

Ἡ Λούλα τὸν ἐκοίταξε στὰ μάτια.—Τὰ ἀγόρια, εἶπε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ξεύρουν ὅλα. Ἄπλωσε τὸ χέρι, ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ ἔσχισε μὲ γρηγοράδα τὸν φάκελλο, ὥστε φόβος ὑπῆρχε μὴ σχισθῇ καὶ τὸ περιεχόμενό του. Εὐτυχῶς ἡ ἐπιστολὴ ἔμεινε σώα.

— Τώρα μὴν κοιτάζῃς νὰ ἰδῇς, τὶ γράφει, διέταξε.

Ἐπροσπάθησε μὲ προσοχὴ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἱεροφλυφικὰ ἐκεῖνα, καὶ τὸ μετωπάκι της ἐρρυτιδώνετο, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ ἀναγνώσῃ. Κάπου κάπου ἀνεγνώριζε κανένα γράμμα. Νὰ αὐτὸ ἐδῶ ἦτο Α καὶ ἐκεῖνο Μ, ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἔμεναν ἀνεξιχνίαστα. Καὶ ὅμως ἠξευρε νὰ διαβάζῃ. Ντροπιασμένη ἔδωκε τὸ γράμμα στὸ Μίμη καὶ σιγανὰ τὸν λέγει : Γιὰ διάβασέ το.

Ὁ ἀπεριόριστος θαυμασμός του πρὸς τὴν Λούλα τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ ἀφήσῃ μιὰ θριαμβευτικὴ φωνή. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν λυπήσῃ.—Ἔλα, δεῖξε μέ το λέγει· ἐγὼ γνωρίζω τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα μου καὶ ἠμπορῶ νὰ τὸ διαβάσω γρήγορα. Καὶ ἔπειτα εἶμαι δέκα χρονῶν. Καὶ μὲ τὴν εὐχέρεια, ποῦ τὸν ἔδινε ἡ προτεραιότης τῶν τριῶν ἐτῶν ἀνέγνωσε.

«Ἀγαπητή μου Λούλα.

Ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ ἐρώτησα τὴν ὡραία κυρία, ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναῖκά μου. Θέλει· ὁ Μίμης λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ εἴμεθα πλέον μόνοι. Σὲ στέλνει ἕνα φιλὶ, καὶ ἕνα δεύτερο σὲ στέλνω ἐγὼ ὁ πατέρας τοῦ Μίμη».

Ἡ ἐπιστολὴ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μίμη, ὅστις ἐκοίταζε κατάματα τὴν Λοῦλα.

— Τί θὰ πῇ αὐτό, Λοῦλα; εἶπε δυσκόλως ἀναπνέων. Τί θέλει νὰ κάμῃ ὁ πατέρας;

— Νὰ πανδρευθῇ, ἀπεκρίθη ἀμέσως ἡ Λούλα, καὶ ἔτσι γλυτώνεις καὶ σὺ ἀπ' τὴν δασκάλισσά σου. Κανεὶς πλέον δὲν θὰ σὲ δέρνῃ, ἐκτός, ἂν εἶσαι ἄτακτος... ἐννοεῖται. Καὶ «αὐτὴ» θὰ σὲ ἀγαπᾷ τόσο — ὅσο ἀγαπᾷ . . .

— Ποιὸς ποιόν; ἐρώτησεν ὁ Μίμης.

— Ὅπως ἡ μητέρα μου ἀγαπᾷ ἐμένα. Ὤ ! θὰ συνηθίσῃς, Μίμη. Καὶ — ξεύρεις — ἐγὼ τὰ κατάφερε ὅλα αὐτά.

— Τί λογῆς θὰ εἶναι ἄρά γε;

— Ἄ, σίγουρα θὰ εἶναι ὡραία καὶ καλή, σὰν τὴν δική μου τὴν μαμά.

Ὁ Μίμης ἐχλώμιασε. — Αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦναι μαμά, εἶπε κάπως τραχέως. Αὐτὴ θὰ εἶναι μητρυιά.

— Ὄχι, ὄχι, μὴ τὸ λέγῃς. Εἶναι καλή, μὲ τὸ εἶπεν ὁ πατέρας σου.

Ὁ Μίμης ἐκάθησε κάτω ἐπάνω στὸ χαλί. Τὰ μάτια του ἐπροσηλώθηκαν εἰς ἕνα σημεῖο καὶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἐπλανήθη εἰς τὰ χείλη του.

***

Πέρασαν ἕξ ἑβδομάδες· ἡ Λούλα ἐστέκετο στὸ παράθυρο καὶ ἐκοίταξεν εἰς τὸν πλαγινὸ κῆπο. Εἶχε περάσει ἡ ὥρα 8, καὶ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ μητέρα της ἐνοοῦσε τὴν περιέργειαν τῆς κόρης της καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὴν ἐβίαζε. Μυστικὰ δὲν ὑπῆρχαν μεταξὺ τῆς Λούλας καὶ τῆς μητέρας της.

Κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ἐστέκετο ὁ Μίμης φορεμένος ναυτικὴ φορεσιά. Ἡ Λοῦλα διέκρινε τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ πόσον ἐπιθυμοῦσε νὰ ξεύρῃ τί ἐσκέπτετο. Ἡ Λούλα ἠσθάνετο ἕνα μυστικὸ φόβο, ἂν ἡ ὡραία κυρία δὲν ἦτο μαμά, ἀλλὰ μητρυιὰ καὶ ἐκακομεταχειρίζετο τὸν Μίμη. Ἔξαφνα ἄρχισε νὰ κλαίῃ τόσο, ὥστε ἡ μητέρα της ἐπλησίασε καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Κατόπιν εἶδε μιὰ ἄμαξα νὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύρα, καὶ τὸν πατέρα τοῦ Μίμη νὰ βοηθῇ μιὰ κυρία νὰ κατεβῇ. Πολὺ ὡραία ἐφαίνετο ἀπὸ μακρυά. Ἐκοίταξε τὸν πατέρα τοῦ Μίμη γελαστὴ καὶ — ὕστερα ἔτρεξε πρὸς τὸν μικρό, ποῦ ἐστέκετο εἰς τὴν θύρα. Ἡ Λοῦλα ἐκοίταζε μὲ αὐξάνουσα περιέργεια. Ἡ ὡραία κυρία ἔκλινε πρὸς τὸν Μίμη καὶ τὸν ἐφίλησε γλυκὸ στὰ μάγουλα. Ἡ Λοῦλα εἶδεν ἀρκετά, ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα της καὶ λέγει : — Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ πάγω νὰ πλαγιάσω.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔρχεται ὁ Μίμης τρεχᾶτος. Τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρά. — Λοῦλα, Λοῦλα, ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς Λούλας ἡ γλῶσσα εἶχε πιασθῆ — πρώτη φορὰ στὴ ζωή της. Ἐκοιτάχθησαν τὰ δυὸ παιδιὰ στὰ μάτια, καὶ ὕστερα λέγει ὁ Μίμης:

— Ἔρχεσαι, Λούλα, νὰ πᾶμε σπίτι; Θέλει νὰ σὲ ἰδῇ. Λέγει, πῶς δικό σου κατόρθωμα εἶναι — ἄ, εἶναι πολὺ ὡραία. Ἐστάθηκε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του. — Πρέπει νὰ τὴν λέγω, μαμά, τῆς ἀξίζει.

— Σ' ἐπῆγε χθὲς στὸ κρεββάτι σου; ἐρώτησεν ἡ Λούλα.

Ὁ Μίμης ἐκοκκίνισε.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλησα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μικρὸς τώρα, ξεντύνομαι μόνος. Ἐκείνη ἐγέλασε καὶ μ' ἐφίλησε.

— Καὶ ὕστερα ὅταν ἐσκοτείνιασε καὶ παντοῦ ἔγινε σιωπή, ἦλθε μ' ἕνα φῶς στὸ χέρι νὰ σὲ ἰδῇ; Ἔσκυψε ἐπάνω σου; Ἐκαμώθηκες ἐσύ, πῶς κοιμᾶσαι, καὶ σ' ἐφίλησε σιγὰ σιγά;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἔκπληκτος ὁ Μίμης, μὰ πῶς τὸ ξεύρεις ;

— Τί θὰ πῇ, πῶς τὸ ξεύρω. Δὲν ἔχω τὴν μαμά μου; ἀπεκρίθη ἡ Λοῦλα, καὶ ἕνα αἴσθημα ὑπερηφανείας ἔλαμψεν ἀστραπιαίως εἰς τὸ προσωπό της, Ἀλήθεια καὶ σὺ πρέπει νὰ τὴν λὲς μαμά.

Ἐπιάσθηκαν χέρι χέρι καὶ πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴν μητέρα τοῦ Μίμη.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ.

ΦΙΛΗΜΑ

. . . . Κόπηκαν ἔπειτα οἱ μιλιές. κάπου κι οἱ δυὸ τὰ μάτια
τὰ στήσανε καὶ χάθηκαν θαρρεῖς μές στὴν ψυχή τους.
Τριαντάφυλλα τὰ μάγουλα καὶ χείλια λιγωμένα·
μύρα, ζεστὲς οἱ ἀναπνοὲς στὴ μυθογέννησί τους.

Καὶ μίλησαν πιὰ μέσα τους γλυκὲς γλυκὲς ἀγάπες,
καὶ νάρκης ζάλες μέσα τους καινούργια οὐράνια στήσαν.
Μύριες στιγμὲς ἀθάνατες! Ἀγάπη μου, ἄλλα χέρια,
σὰν καὶ τὰ μᾶς φιλήσανε ποτές, ποτὲς φιλῆσαν ;

ΒΑΛΣΗΣ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΙΘΩΝ

Εἶναι γεγονὸς τελείως ἀποδεδειγμένον πλέον ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πίπτουν ἐπὶ τῆς γῆς βραχώδη θραύσματα προερχόμενα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ βεβαιότης τοῦ πράγματος εἶναι τόσο περισσότερον ἀσφαλὴς ὅσον μεγαλυτέρα ὑπῆρξεν ἡ ἀμφισβήτησις πρὸς παραδοχήν του.

Ἡ πτῶσις τῶν οὐρανίων αὐτῶν λίθων ἢ μετεωρολίθων συνοδεύεται ἀπὸ φωτεινὰ καὶ ἠχηρὰ φαινόμενα, ὡς ἡ ἐμφάνισις μετεώρου πολὺ λαμπροῦ μὲ ἐκπυροκροτήσεις τρομερὰς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἐπιβλητικὴν συνοδείαν, καὶ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς. Τὰ ἀρχαῖα κείμενα σινικὰ, ἑλληνικὰ καὶ ρωμαϊκὰ ἀναφέρουν ἀναριθμήτους ἀφηγήσεις πτώσεων μετεωρολίθων καὶ ἐκπλήσσεται κανεὶς διὰ τὴν αὐστηρὰν ἀκρίβειαν μὲ τὴν ὁποίαν περιγράφονται αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ φαινομένου.

Ἐν τούτοις σύμφωνα μὲ τὴν γενικὴν ἀπόκλισιν τῶν ἀρχαίων, ἡ πτῶσις τῶν μετεωρολίθων ἐθεωρήθη καὶ ἀρχὰς ὡς ἄμεσος ἐκδήλωσις ὑπερφυ-

κῆ δυνάμεως. Μερικοὶ λίθοι μίλησαν ἐπιμήνητα ὡς Θεός, ὅπως ὁ λίθος τὸν ὁποῖον οἱ Φοίνικες ἐλάτρευον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλιογαβάλου, οἱ Φρύγιοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κυβέλης καὶ Μητρὸς τῶν θεῶν καὶ οἱ Λύβιοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς τοῦ Ἄμμωνος. Κατὰ τὸ ἔτος 10 π. Χ. ὁ λίθος οὗτος μετεφέρθη εἰς Ρώμην, ὅπου ἀνηγέρθη ναὸς ἔχων τοὺς ἱερεῖς του, καὶ ἡ λατρεία του καθιερώθη διὰ σειρᾶς νομισμάτων μὲ τὸ ἀποτύπωμά του.

Μεταξὺ τῶν νομισμάτων αὐτῶν τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς μέγαν ἀριθμὸν συλλογῶν δέον νὰ σημειώσωμεν μερικοὺς τύπους. Ἐπὶ παραδείγματι τὰ νομίσματα τῆς Κύπρου δεικνύουν λίθον κωνικόν ὡς σύμβολον τῆς Ἀφροδίτης τῆς Πάφου· εἶναι τοποθετημένος ὑπὸ τὸ περιστύλιον ἑνὸς ναοῦ κατωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει δεξαμενὴ μὲ ἰχθῦς, καὶ εἰς ἄλλα νομίσματα χωρὶς ἰχθῦς. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀπεικονίσεως ἀπαντᾶται ἐπὶ νομισμάτων τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Καρακάλλα, τοῦ Δομιτιανοῦ, Δρούσου τοῦ Νεωτέρου τοῦ Γάλβα, τοῦ Σεπτίμου Σεβήρου, τοῦ Τίτου, τοῦ Τραϊανοῦ, τοῦ Βεσπεσιανοῦ Τοῦ Δρούσου, τοῦ Νεωτάρου εἶναι γνωστὸν μετάλλιον τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος παριστᾷ τὸν Δία τῆς Σαλαμῖνος κρατοῦντα εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὸ ἀνωτέρω περιγραφὲν σύμβολον.

Ὁ λίθος τοῦ Ἡλιογαβάλου ἀπεικονίσθη ὡσαύτως κάποτε ὡς κωνικὸς λίθος μὲ ἀστέρα ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἄλλοτε δὲ ὡς κωνικὸς καὶ πάλιν λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρατεῖται ἀετὸς κρατῶν εἰς τὸ ράμφος του στέμμα. Τὰ ἀποτυπώματα ταῦτα χρονολογοῦνται ἀπὸ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς καὶ τοῦ Καρακάλλα. Νομίσματα τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου δεικνύουν τὸν λίθον κοσμημένον εἰς τὴν κορυφὴν μὲ ἀστέρα καὶ τοποθετημένον πρὸ τοῦ ἀετοῦ. Εἰς ἄλλα νομίσματα ὁ λίθος εὑρίσκεται πλησίον τοῦ ἀετοῦ ἐπὶ ὀχήματος μὲ τέσσαρας ἵππους, τὸ ὁποῖον φέρει ἀλεξήλια εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων γωνιῶν του. Καὶ ἄλλας πολλὰς ἀπεικονίσεις δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ Εἰς τὸ ἔργον τοι «οἱ λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς» ὁ κ. Χάρτμαν ἀναφέρει: Οἱ μαῦροι τοῦ Ἀσαντὶ ἔχουν τοὺς φετιχικοὺς ναούς των, τοὺς καλυμένους Χεμμά.

Οἱ φετιχισταὶ ἱερεῖς των ἀποτελοῦν τάγμα διαβολικόν, τὸ ὁποῖον προσκτᾶται πολλὴν ἐπιρροήν. Ἕκαστος ἱερεὺς ἔχει μικρὸν ναὸν καὶ ἕνα λίθον, κύριον σύμβολον τῆς θεότητος. Οἱ λίθοι οὗτοι εἶναι μετεωρόλιθοι καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, φυσικοὶ μαγνῆται εὑρεθέντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοὺς ὁποίους οἱ πονηροὶ βουλισταὶ περισυλλέγουν κάποτε ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν. Τὰ θυσιαστήρια εἶναι κεκοσμημένα μὲ τοιούτους μαγνητολίθους. Ἕκαστος υἱὸς ἱερέως προορισμένος νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἱερεὺς πρέπει νὰ κατέχῃ ἕνα ὡραῖον λίθον. Ὑπάρχουν ὡσαύτως εἰς τὰς χώρας αὐτὰς περιπλανώμενοι μάγοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν ἐπ' αὐτῶν ἱεροὺς λίθους. Ἔχουν μόνον τεμάχιον δέρματος εἰς τὸ ὁποῖον προσδένουν φυλακτὰ καὶ μικροὺς μαγικοὺς λίθους (1) καὶ μὲ τὰ καλότυχα αὐτὰ ὑπερφυσικὰ ἀντικείμενα προλέγουν τὸ μέλλον. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὸ Τουρούμα Βανίκα ἔπεσε τὴν 6 Μαρτίου 1853 λίθος, τὸν ὁποῖον οἱ μαῦροι ἐχαρακτήρισαν ὡς Θεόν, τὸν ἤλειψαν μὲ μῦρα, τὸν ἐνέδυσαν μὲ ἐνδύματα στολισμένα μὲ ψευδεῖς μαργαρίτας καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἐδέχθη τὰς τιμὰς τακτικῆς θρησκείας

Τὸ 1815 τὴν 18 Φεβρουαρίου λίθος 15 χλγ πεσὼν εἰς Δοράλα τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ χάσματος 5 ποδῶν τὸν ὁποῖον ἤνοιξε καὶ ἀπετέθη εἰς ναόν.

Ἐπίσης ὁ λίθος ὁ πεσὼν τὴν 19 Ἰουνίου 1668 εἰς Βάγο τῆς Ἰταλίας ἀνηρτήθη μὲ ἀλυσσίδα ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Βερώνης.

(Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Stanislas Meunier)

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ λαϊκὴ ἐξέγεισις, ἥτις ἐσάρωσε Γερμανὸν τὸν Ε' ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ ἓν ἄδικημα τοῦ ἐκπτώτου Πατριάρχου, τὸ ὁποῖον πολύτιμον συνεργάτην τοῦ «Κόσμου» τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον κ. Ἀθηναγόραν ἐκράτει μακρὰν τῆς ἐθνικῆς δράσεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κέντρου.

Καὶ ἡ ἐπανόρθωσις τοῦ ἀδικήματος ἐπῆλθεν ἱκανοποιητικωτάτη διὰ τὸν λόγιον ἱστορικὸν τῶν παρασκηνίων τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς, διότι πρὸς χαρὰν τῶν πολυπληθῶν του φίλων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσα ἔτη ἐτίμησεν.

Εἰλικρινῶς χαίρομεν διὰ τὴν δικαίαν αὐτὴν ἐπανόρθωσιν καὶ εὐχόμεθα μόνον ἡ ὀπασχόλησις τῶν πολλαπλῶν αὐτοῦ καθηκόντων, νὰ μὴ ἀποσπάσῃ τὸν διαπρεπῆ συνεργάτην μας ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Κόσμου» μελετῶν του.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Δὲν εἶναι βεβαίως πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «Κόσμος» ἐφιλοξένησε τυπογραφικὰ λάθη, ὅπως ἄλλωστε κάθε ἑλληνικὴ ἔκδοσις. Ὅσα ὅμως τοιαῦτα εἶναι ἱκανὰ νὰ διαστρέψουν τὴν ἔννοιαν ἢ τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντῶνται, εἶναι ἀνάγκη νὰ διορθοῦνται καὶ δι' αὐτὸ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ διορθώσουν εἰς τὴν σελίδα 81 (φυλ. 11) εἰς τὸν ἕκτον στίχον τῆς μεταφράσεως τῆς Μηδείας, τὴν λέξιν «ἀράξοβος» εἰς ἀράξοβόλι.

Ἀντὶ τοῦ στιχ. 864—910 γραπτέον 764—810.

Μεταξὺ τῶν στιχ. 12 καὶ 13 ἐξέπεσεν ὁ ἑξῆς στῖχος (κειμ. 776).

καὶ θὰ τοῦ πῶ σὰν φθάσῃ λόγια μαλακά.

Ἐπίσης εἰς τὴν σελίδα 88 τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ ὁ τελευταῖος στίχος τῆς β' στήλης καὶ οἱ τρεῖς πρῶτοι τῆς τρίτης στήλης πρέπει νὰ ἀναγνωσθοῦν ὡς ἑξῆς διαγραφομένου τοῦ πρώτου στίχου:

Καὶ δυὸ ἀπ' ὅλους κάθουνται στοῦ Προύσης τὸ ταμποῦρι
Ὁ ἕνας τηρᾷ τὸν Εὔξεινο κι ὁ ἄλλος τὸ Αἰγαῖο
καὶ μὲ φωνή, ψιλὴ φωνή, φωνάζουν καὶ λαλοῦνε.

Εἰς ὅλον δὲ τὸ ποίημα λείπει ὁ τίτλος τὰ «Δημοτικὰ Τραγούδια Φαναρίου»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἀπὸ προχθὲς ἤρχισαν τὰς παραστάσεις των, τακτικὰ πλέον καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ θίασοι Σ. Ἀποστολίδου Ζάττα εἰς τὸ Βαριετὲ καὶ τὸ Χρ. Ζαμάνου εἰς τὸ θέατρον Σκαϊτιγκ.

Καὶ ἐν μὲν τῷ Βαριετὲ ἐδόθη τὴν ἑσπέραν του Σαββάτου ἡ γνωστὴ ὀπερέττα Μαμζὲλ Νιτοὺς, μὲ Διονυσίαν τὴν Δνίδα Σοφίαν Ἀποστολίδου, ἥτις διέπλασεν ἕνα θαυμάσιον τύπον ἀφελοῦς καὶ διαβολεμένης συγχρόνως μαθητρίας, ἐνθουσιάσασα τὸ κοινὸν μὲ τὴν χάριν της καὶ τὰ ἀβίαστα καὶ τεχνικώτατα σκηνικά της, τὰ ὁποῖα προδίδουν καλλιτέχνιδα μὲ εὐρύτατον μέλλον, καθὼς καὶ μὲ τὴν γλυκυτάτη καὶ εὔστροφη φωνήν της, γιὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπανειλημμένως ἐχειροκροτήθη. Καὶ ὁ κ. Φαλκόνι ὡς Φλοριδὼρ Σελεστὶν ἦταν ἀμίμητος, μᾶς ἐξέπληξε δὲ κυριολεκτικῶς. Τὸν ρόλον τοῦ βλακὸς λοχία Λυριώ, ὑπεδύθη ὁ γνωστὸς Σκάθαρης φυσικώτατα, καταχειροκροτηθεὶς γιὰ τὰ κωμικώτατα σκέρτσα του καὶ τὸ .... μπόϊ του. Ἐν γένει τὸ ἔργον ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὸν διδάξαντα καὶ ἐπιστατήσαντα ε'ς τὰς δοκιμὰς φιλον συνάδελφον Μ. Ἀφεντάκην.

Καὶ οἱ Μυλωνάδες, οἱ ὁποῖοι ἐπαίχθησαν τὴν Κυριακὴν ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἡ Ψυχοκόρη ἐν ἑσπερίδι ἔσχον πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Εἰς δὲ τὸ Σκαϊτιγκὸ θιασος Χρ. Ζαμάνου ἔδωσε τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν τὴν πρωτότυπον ἑλληνικὴν ὀπερέττα τοῦ Ι. Βεργωτῆ ἡ ΕΛΛΗ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἁπλουστάτη καὶ σύντομος, τὰ ἐναὐτῇ ὅμως ἐπεισόδια κατόλληλα μᾶλλον γιὰ ἐπιθεώρησι ἤρεσαν ἀρκετά Οἱ στίχοι ἐπίσης τῶν τραγουδιῶν ἦσαν ἀρκετὰ καλοί. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον σώζει τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι εἶναι ἡ γλυκυτάτη μουσική του, ἥτις ἂν καὶ πολὺ βαρυὰ ἐν πολλοῖς για ὀπερέττα, εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ θαυμασία, εἶναι δ' ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ ὁμοεθνὴς μουσικοσυνθέτης Ἰωάννης Βεργωτῆς, ὅστις οὐ μόνον τὴν μουσικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοὺς στιχους ὁ ἴδιος ἐφιλοτέχνησεν Εἰς τὸ ἔργον διεκρίθησαν ἡ δνὶς Τζέμα Καζαρέτα ὡς Κλειώ, ἡ ὁποία κατέθελξε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἠχηρὰν καὶ γλυκυτάτην φωνήν της. Ἡ δνὶς Ἐρ. Ἐμμανουηλιδου ὡς Ἕλλη ἦτο ἐπίσης πολὺ καλὴ καὶ πεταχτὴ καὶ κατεχειροκροτήθη. Οἱ κ. κ. Βερνάτσας καὶ Κανδύλης ὡς πάντοτε ἔπαιξαν καὶ ἐτραγούδησαν πολὺ πολὺ καλά. Ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ μέρους τοῦ ἰδίου θιάσου ἐπαίχθη καὶ ἡ «Τόσκα», τὸ γνωστὸν δρᾶμα τοῦ Σαρδοῦ, μὲ Φλώριαν Τόσκαν τὴν κ. Μαρικαν Ραφτοπούλου, ὑποδυθεῖσαν τὸν ρόλον της μὲ πολλὴν δραματικὴν τέχνην καὶ Σκαρπίαν καὶ Μάριον τοὺς κ.κ. Σώτροπαν καὶ Β. Τα βλαριδήν, οἵτινες καὶ κατεχειροκροτήθησαν ἐπανειλημμένως διὰ τὴν τεχνικὴν καὶ φυσικωτάτην ὑπόκρισίν των.

---

1) Καὶ παρ' ἡμῖν διατηρεῖται τὸ ἔθιμον αὐτὸ καὶ οἱ Τσιγγάνες ποῦ προλέγουν τὴν τύχην, «οἱ μοιρατσοῦδες», ἔχουν τοιαῦτα μικρὰ πετραδάκια.

OSCAR WILDE

ΔΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΗ

(Συνέχεια.)

— Φθάνει, ἐτραύλισε ὁ Δόριαν Γκρέη, φθάνει, μὲ κάμνεις νὰ τὰ χάσω. Δὲν ξεύρω τί νὰ πῶ· ὑπάρχει κάποια ὀπάντησις σ' αὐτὰ ποῦ λές, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν εὕρω. Μὴ μιλᾷς! ἄφησε νὰ σκεφθῶ ἢ μᾶλλον ἄφησέ με νὰ προσπαθήσω νὰ μὴ σκέπτωμαι.

Γιὰ δέκα λεπτὰ σχεδὸν ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος μὲ τὰ χείλη μισοανοιγμένα καὶ μὲ μιὰ ἀλλόκοτη λαμπεράδα στὰ μάτια του. Κάπως ἀμυδρὰ συναισθάνουνταν ὅτι ὁλότελα νέα ρεύματα, ἐντελῶς νωπὲς ἐπιροὲς ἐπάλαιαν μέσα του. Καὶ ὅμως τοῦ φαίνονταν ὅτι αὐτὲς οἱ ἐπιροὲς δὲν ἦλθαν ὀπ' ἔξω, ἀλλὰ βγῆκαν μέσα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Τὰ λίγα λόγια, ποῦ τοῦ εἶχε πῆ ὁ φίλος τοῦ Μπάζιλ, λόγια ριχμένα κατὰ τύχη βέβαια καὶ μὲ ἐπιτηδευμένη παραδοξολογία, ἄγγισαν κάποια κρυφὴ χορδὴ τῆς ψυχῆς του ποῦ εἶχε μείνει ἀνέπαφη ἕως τότε, κι αὐτὴν τὴν χορδὴν τὴν αἰσθάνονταν τώρα νὰ δονῆται καὶ νὰ πάλλη μὲ κάτι παράξενους παλμούς. Ἡ μουσικὴ τὸν εἶχε συνταράξει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ μουσικὴ τὸν εἶχε θορυβήσει πολλὲς φορές, ἀλλὰ ἡ μουσικὴ δὲν ἦτον ἔναρθρος, δὲν ἔπλαττε μέσα του ἕνα νέον κόσμο, ἀλλὰ δημιουργοῦσε μᾶλλον ἕνα ἄλλο χάος. Λέξεις, ἁπλὲς λέξεις. Τί τρομερὸ ποῦ ἦταν! Τόσο ζωηρές, χτυπητὲς καὶ σκληρές! Ἀδύνατο νὰ τὶς ξεφύγῃ κανείς. Καὶ ὅμως τί λεπτὴ μαγεία ποῦ περιεῖχαν! Θαρροῦσες πῶς ἦταν ἱκανὲς νὰ δίδουν μιὰ πλαστικὴ μορφὴ σὲ ἄμορφα πράματα καὶ νὰ σκορποῦν μιὰν ἰδιαίτερη μουσικὴ γλυκυὰ σὰν τὴν μελῳδία τοῦ φλάουτου ἢ τῆς βιόλας. Ἁπλὲς λέξεις! Καὶ ὅμως ὑπάρχει τίποτε ποῦ νἆναι τόσο ἀληθινό, τόσο πραγματικό, ὅσο αἱ λέξεις;

Ἀλήθεια, ὑπῆρχαν μερικὰ πράγματα στὰ παιδικά του χρόνια ποῦ δὲν τὰ εἶχεν ἐννοήσει. Τώρα ὅμως τὰ καταλάβαινε. Ἡ ζωὴ ἔξαφνα τοῦ παρουσιάσθηκε πυρόχρωμη. Τοῦ φάνηκε πῶς τόσον καιρὸ τώρα περπατοῦσε μέσα στὴ φωτιά. Καὶ γιατὶ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ;

Μὲ τὸ λεπτὸ χαμόγελο στὰ χείλη ὁ λόρδος Χάρη τὸν παρατηροῦσε. Ἤξερε ἀκριβῶς τὴν ψυχολογικὴ στιγμή, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ τίποτε. Αἰσθάνονταν ἔντονο ἐνδιαφέρον. Ξαφνίστηκε μὲ τὴν δυνατὴν ἐντύπωσι ποῦ τόσο γοργὰ τὰ λόγια του εἶχαν προξενήσει. Θυμήθηκε πῶς ὅταν ἦταν δεκάξι χρονῶν, εἶχε διαβάσει ἕνα βιβλίο ποῦ τοῦ ἀπεκάλυψε πολλὰ ἄγνωστα πράγματα καὶ ἀποροῦσε ἂν κάτι παρόμοιο συνέβαινε τώρα καὶ μὲ τὸν Δόριαν Γκρέη. Εἶχε τραβήξει ἁπλούστατα μιὰ σαΐτιὰ στὸν ἀέρα. Ἐπέτυχε ἄρά γε τὸ σημάδι; Τί γοητευτικὸ παλληκάρι!

Ὁ Χόλγορδ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζωγραφίζῃ μὲ τὶς τολμηρές του ἐκεῖνες πινελιές, ποῦ εἶχαν μέσα τους ὅλη τὴν ἀριστοτεχνικὴ λεπτότητα, ποῦ στὴν καλλιτεχνία μαρτυρεῖ τὴν δύναμι. Δὲν ἀντελήφθη τὴν σιωπή.

—Μπάζιλ, κουράσθηκα νὰ στέκουμαι, φώναξε ἔξαφνα ὁ Δόριαν Γκρέη. Θέλω νὰ πάω νὰ καθίσω ἔξω στὸν κῆπο. Ἔπληξα πιὰ ἐδῶ.

—Συγγνώμην, ἀγαπητέ μου, ὅταν ζωγραφίζω δὲν μπορῶ νὰ συλλογισθῶ τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ πιστεύω σου δὲν πόζαρες καλύτερα! ἦσουν ὁλότελα ἀκίνητος, καὶ κατώρθωσα ν' ἁρπάξω καὶ νὰ ἀποτυπώσω τὸ ὕφος ἀκριβῶς ποῦ ἐπιθυμοῦσα, τὰ μισοανοιγμένα χείλη καὶ τὴν λαμπεράδα τῶν ματιῶν. Δὲν ξεύρω τί σοῦ διηγοῦνταν ὁ Χάρη γιὰ νὰ δώσῃ τέτοια θαυμάσια μιὰ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό σου. Ὑποθέτω πῶς σοῦκαμνε κομπλιμέντα· σοῦ συστήνω νὰ μὴν πιστεύῃς οὔτε λέξι, ἀπὸ ὅσα λέγει.

—Ὡρισμένως δὲν μοῦκαμνε κομπλιμέντα, καὶ γιὰ τοῦτο ἴσως δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε.

—Καὶ ὅμως ξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι τὰ πιστεύεις ὅλα, εἶπε ὁ λόρδος Χάρη, κοιτάζοντάς τον μὲ τὰ ὀνειρώδη νωθρὰ μάτια του. Θαρθῶ στὸν κῆπο μαζί σου, κόμνει ἀπαίσια ζέστη ἐδῶ μέσα στὸ ἐργαστήριο. Μπάζιλ, στεῖλέ μας κανένα κρύο σιρόπι νὰ πιοῦμε· μιὰ φράουλα θᾶτανε τὸ προτιμότερο.

—Εὐχαρίστως Χάρη. Ἄγγισε τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ καὶ ὅταν θαρθῇ ὁ Πάρκερ τοῦ παραγγέλλω ὅ,τι θέλετε. Ἐγὼ θὰ σᾶς συντροφέψω ἀργότερα γιατὶ ἔχω πρῶτα νὰ ὁποτελειώσω αὐτὸ ἐδῶ τὸ βάθος.

(ἀκολουθεῖ)

Μετ. Ν. ΚΑΛ.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΟΝΠΑΝΣΙΕ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(συνέχεια)

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Κριγιόν.

— Λοιπόν! εἶναι ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς

—Βεβαίως

Ὁ Κριγιὸν ἔσκυψε καὶ εἶπε χαμηλοφώνως εἰς τὸν βασιλέα.

—Μεγαλειότατε! Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποδιώξετε αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτας μὲ ἔνδυμα εὐγενῶν.

—Ἀλλὰ εἶναι οἱ φίλοι μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς.

—Ὀλιγότερον ἀπὸ ἐμέ, Μεγαλειότατε, ποῦ σᾶς ὁμιλῶ ἐν ὀνόματι τῆς Μοναρχίας.

—Αὐτὸς ὁ διαβολο-Γκριγιόν, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς σ' ἐξαναγκάζει πάντοτε νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλει.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς εὐνοουμένους.

—Πηγαίνετε, ἀγαπητοί μου, τοὺς λέγει· θὰ σᾶς ἐπανεύρω ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ τόνος τοῦ βασιλέως ἦτο ἐπιτακτικός.

—Καὶ αὐτὸν τί θὰ τὸν κάμωμεν; λέγει ὁ Σχόμπεργ δεικνύων τὸ πτῶμα τοῦ Μοζερόν.

Ο Κριγιὸν ἀπώθησε τὸ πτῶμα καὶ προσέθηκε.

—Αὐτὸ τὸ ψοφίμι θὰ ταφῇ σὲ καμιὰ κόχη.

—Ἀπατᾶσθε, κύριε Γκριγιόν, λέγει ὁ Γασκῶνος, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἐσκότωσα.

—Λοιπόν, μεταφέρετέ τον.

Ὁ Σχόμπεργ ἐσήκωσε τὸν Μοζερὸν εἰς τὸν ὦμον του καὶ ἠκολούθησεν τὸ Κελοὺ καὶ τὸν Δεπερνόν.

Τότε ὁ Κριγιὸν στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα:

—Μεγαλειότατε, λέγει χαμηλοφώνως καὶ πάλιν, θέσατε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην του.

—Ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς.

—Πρέπει Μεγαλειότατε.

Καὶ ὁ τόνος τοῦ Κριγιὸν ἐκυριάρχησε τῆς παραπαιούσης φωνῆς τοῦ μονάρχου.

—Ἀλλὰ διατὶ λοιπόν; ἐπέμεινεν ὁ Ἐρρῖκος.

—Ἐν ὀνόματι τῶν προγόνων σας, ἐν ὀνόματι τοῦ στέμματός σας σᾶς τὸ ζητῶ γονυπετής.

Ἐρρῖκος ὁ Γ'. προσεπάθει νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Γασκώνου.

—Μὰ ποῖος λοιπὸν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἀνεφώνησε.

—Ἡ εὐγένειά σας ἔχει δύο φίλους, ἐμὲ καὶ αὐτὸν ἀπήντησεν ὁ Κριγιὸν χαμηλοφώνως.

—Περίεργον, ἀγαπητέ μου Κριγιόν, ἀνέκραξεν ὁ Γασκῶνος, τί λέγετε λοιπόν; Δὲν γνωρίζω διόλου τὸν ἱππότην αὐτόν.

—Ὁ ἱππότης αὐτὸς ἀπήντησεν ὁ Κριγιόν, ὀνομάζεται Μεγαλειότατε! Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Γασκῶνος ἔρριψε μακρὰν τὸ ξίφος του.

V

Ἡ ἀπότομος εἰλικρίνεια τοῦ Κριγιὸν δὲν ἤρεσε πολὺ εἰς τὸν βασιλέα ὅστις ἤθελε κρατῶν τὸ «ἐνκόγνιτο» νὰ ἐπιδίδεται εἰς τυχοδιωκτικὰς ἐνεργείας νυκτερινάς. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Κριγιὸν τὸν ὠνόμασε βασιλέα τῆς Γαλλίας ἀνεφώνησεν ὠργισμένος.

—Εἶσαι τρελλός, Κριγιόν!

—Ὄχι, Μεγαλειότατε.

—Μὰ ποῖος εἶναι λοιπὸν εἶναι αὐτὸς ὁ εὐγενής;

Ὁ Γασκῶνος προχώρησε καὶ ἐστηρίχθη κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς γόνατος.

—Ἀφοῦ ἡ Μεγαλειότης σας, λέγει, ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ διασταυρώσῃ μετ' ἐμοῦ τὸ ξίφος, θὰ παραιτεῖνη βεβαίως τὴν γενναιότητα αὐτὴν μέχρι τέλους.

—Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, κύριε;

—Ἔρχομαι μακρόθεν. Ἔφθασα εἰς τὸ Μπλοὰ ἐπίτηδες διὰ νὰ ἐπιτύχω ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας καὶ ἐκπληρώσω κάποιαν ἀποστολήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

—Ὅλοι τόρα εὕρηκαν νὰ δικαιολογήσουν τὰ μᾶλλον παράδοξα, τὰ μᾶλλον ἀντιφατικὰ πράγματα ποὺ θέλουν νὰ κάμουν μὲ τὴν ἴδια ἰδέα καὶ μὲ τὴν ἴδια θεωρία. Πῶς τὸ κατορθώνουν, εἶναι μυστήριο. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι τὸ κατορθώνουν.

—Δὲν μοῦ φαίνεται πιθανὸν αὐτό.

—Δὲν σοῦ φαίνεται πιθανόν; Λοιπὸν φίλε μου, εἶναι βεβαιότατον. Στάσου νὰ διῇς. Πῶς πρέπει νὰ ἐκλεγοῦν οἱ Ἐθνικοί μας Σύμβουλοι;

—Μὰ βέβαια διὰ καθολικῆς ψυφοφορίας χωρὶς νὰ ἀποκλεισθῇ κανεὶς. Ἐκεῖνοι οἱ περιορισμοί, ὑπῆρχαν ἄλλοτε, λείψανα βαρβάρου ἐποχῆς πρέπει νὰ λείψουν, πρέπει....

—Καλά, καὶ ἐπὶ τίνος βάσεως στηρίζεσαι;

—Μὰ βλέπεις, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος..

—Δὲν σὲ τόλεγα; Καὶ τί σχέσιν ἔχουσιν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος, μὲ πρᾶγμα, ποὺ τόσα καὶ τόσα χρόνια, καθιερώθηκε; Γιατὶ νὰ ψηφίσουν καὶ οἱ ἔχοντες 21 ἔτους ἡλικίαν;

—Μά, οἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος...

—Τί ἀνεκατώθηκαν σ' αὐτὸ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος; Τὸ ὅριον αὐτὸ ἀπὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν ἀποτελεῖ πρόγραμμα τῶν δημοκρατικῶν. Ἂς εἶναι. Πρέπει νὰ ἐκλέγωνται οἱ Σύμβουλοι ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἢ δι' ἀντιπροσώπων δευτεροβαθμίων καὶ προτωβαθμίων;

—Βεβαιότατα ἀπευθείας, διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ πραγματικὴ ἔκφρασις τῆς ἐπιθυμίας τοῦ λαοῦ καὶ...

—Κατάλαβα! Διότι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος.. Δὲν εἶναι ἔτσι; Μὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἔχει καμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βίλσωνος, ἀποτελεῖ σύστημα ἐκλογῆς, ποὺ εἰς πολλὰ πλείστα κράτη καθιερώθη πρὸ τοῦ 1870 ἀκόμα.

—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος...

—Ἐγελωποιήθησαν ἀπὸ ὅλους μας καὶ ἐμπαίζομεν τὸν λαόν, ὅσοι δῆθεν ζητοῦν νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν Συμβούλων Οἱ λαοὶ ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν να ἐκφράζουν τας ἰδέας των καὶ να διοικοῦνται ὅπως θέλουν. Πάγει καλά. Τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας τῶν ψηφοφόρων, τὴν ἄμεσον ἐκλογὴν καὶ ἐν γένει μὲ κάθε τρόπον ἐκλογῆς; Καμμαν. Παντοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι στερούμενοι δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων των. Δὲν μοῦ λέγεις ποιὸς θέλεις να ἐκλεγῇ Πατριάρχης;

—Ὁ ἅγιος Ἀμασείας, μοῦ φαίνεται ὅτι ..

—Γιατί, σὲ παρακαλῶ; Τὸ κατάλαβα! Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος.... Τοὐλάχιστον ὅσοι χρισθέντες ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν φίλοι του, ἐζήτησαν νὰ μὴ γίνουν σύμφωνοι μὲ τὸν νόμον αἱ ἐκλογαὶ τῶν Συμβούλων αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα ἔφεραν. Ξεύρεις ὅμως ποία εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἄλλοι ζητοῦν νὰ γείνῃ Πατριάρχης ὁ ἅγιος Σμύρνης; Δὲν τὸ κατάλαβες;

—Μὰ ξεύρω καὶ ἐγώ;

—Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος, φίλε μου! Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ἀπαιτοῦν ὁ λαὸς νὰ διοικῆται ἐλευθέρως ἀπὸ Πατριάρχην λαϊκὸν τῆς ἐποχῆς καὶ τοιοῦτος εἶναι ὁ ἅγιος Σμύρνης. Ξεύρεις τί συνηγορεῖ νὰ ἐκλεγῇ Πατριάρχης ὁ ἅγιος Προύσης;

—Νὰ μὴν εἶναι αἱ δηλώσεις του πρὸς Τοῦρκον δημοσιογράφον;

—Ὄχι ἀδελφέ. Πάλιν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος. Ἂν δὲν πιστεύῃς κοίτα μιὰν ἀναφορὰν ποῦ θέλει ἐκλογὴν ἄμεσον τῶν συμβούλων καὶ ἀναβολὴν ἐκλογῶν Πατριάρχου ἕως ὅτου νὰ τὰ καταφέρῃ ὁ ἅγιος καὶ σχηματίσῃ πλειονοψηφίαν καὶ θὰ διῇς ὅτι πάλιν ὅλα αὐτὰ γίνονται ἕνεκα τῶν ἀρχῶν τοῦ Βιλσωνος. Ξεύρεις γιατὶ οἱ Σύμβουλοι πρέπει νὰ γίνουν 16; Ἕνεκα αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος! Ξεύρεις γιατὶ δὲν πρέπει κἂν νὰ ἐκλεγοῦν Σύμβουλοι; Ἕνεκα αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος. Ξεύρεις γιατὶ οἱ ὑπογεγραμμένοι σὲ κάποιαν ἀναφορὰν λέγουν ὅτι πρέπει νὰ διορισθῇ προσωρινὸν Συμβούλιον καὶ ὄχι νὰ ἐκλεγῇ τοιοῦτον; Ἕνεκα αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βίλσωνος

Ξεύρεις γιατὶ πρέπει νὰ τρώγῃς, νὰ πίνῃς, νὰ ἀναπεέῃς καὶ νὰ κοιμᾶσαι. Δὲν τὸ ξεύρεις αἴ; Κρῖμά σου! Ἕνεκα αἱ ἀρχαὶ τοῦ Βιλσωνος, ἀνόητε.

Οὐδέποτε μεγαλυτέρα γελοιοποίησις ἑνὸς ὑψηλοῦ πράγματος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ λαοῦ ἔγινε, καὶ κάτωθεν ὅλων αὐτῶν τῶν ὑποστηρικτῶν δῆθεν τῶν ἀρχῶν τοῦ Βιλσωνος θὰ εὕρῃς ὅτι κάποιος σκοπὸς ἰδιοτελὴς κρύπτεται Ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν ἀπατᾶται...

— Καλὰ καὶ γιατὶ μὲ τὰ λέγεις αὐτὰ ὅλα;

— Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα! ΕΝΕΚΑ ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΒΙΛΣΩΝΟΣ!

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Α. Ε. Ι. Ο. Μ.

Δὲν πρόκειται περὶ γρίφου ἢ λεξιγρίφου. Τὰ γράμματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἑπομένων λατινικῶν λέξεων.

Austria est imperare Omni mundi,, δηλαδὴ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἀνήκει νὰ δεσπόσῃ ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἀποτελεῖ τὸ σῆμα οὕτως εἰπεῖν τοῦ Καισαροβασιλικοῦ βασιλείου.

Πόσον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἀφ ἧς στιγμῆς ἡ Αὐστρία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Σερβίας, ἐντὸς τετραετίας δηλαδὴ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ γράμματα αὐτὰ ἐξηλείφθησαν καὶ μετὰ τὰ δύο πρῶτα δύνατται μόνον νὰ τεθῇ ἓν ἐρωτηματικόν.

Austriae est? Ὑπάρχει Αὐστρία; Ναπολέων ὁ Α΄, ἀφῄρεσεν ἀπὸ τοὺς αὐστριακοὺς αὐτοκράτορας τὸν τίτλον τῆς Γερμανίας τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16 αἰῶνος εἶχον. Ἀλλ' ἀπέμεινεν εἰς αὐτοὺς πλῆθὺς ἄλλων τίτλων μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τίτλος «βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ» διατηρηθεὶς μέχρι σήμερον, ὅτε ἐπιζητεῖται ὑπὸ τῶν Σιωνιστῶν ἡ ἵδρυσις καὶ Ἰουδαϊκοῦ κράτους εἰς Ἱεροσόλυμα Τὰ πράγματα ἤλλαξαν, καὶ ἤλλαξαν πολύ.

Πρὸ ἑκατὸν περίπου ἔτη εἰς τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης, ὅτε ἀπεφασίζετο ἡ διασρύθμησις τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Μ. ἡ Αὐστρία διὰ τοῦ Μέτερνιχ ἐμεσουράνει· ἀκόμη οἱ Βασιλεῖς τῆς Πρωσίας δὲν εἶχον τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ὁ Μόλτκε δὲν εἶχε νικήσει τοὺς Αὐστριακούς. Ὁ Μέττερνιχ ἵδρυσε τὴν Ἱερὰν Συμμαχίαν καὶ ἦτο πανίσχυρος. Καὶ τόρα μετὰ πάροδον ἑκατὸν ἐτῶν ἀποχωρίζεται τόσα κράτη ὅσαι καὶ φυλαί.

Ὅταν ἡ Μαρία Θηρεσία ἐκυβέρνα τὸ Αὐστριακὸν κράτος καὶ ὁ Φριδερῖκος ὁ Μέγας ἐκήρυττε κατ' αὐτοῦ τὸν περὶ διαδοχῆς τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου πόλεμον, ἡ ἐπίτροπος Ἰωσὴφ τοῦ Β΄ παρουσιάσθη πρὸ τῆς συνελεύσεως τῶν Μαγυάρων τῆς Οὐγγαρίας κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν υἱόν της καὶ τοὺς ἐξώρκισε νὰ ὑπερασπίσωσιτὸν μικρὸν τὸν βασιλέα

Οἱ Οὐγγροι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὡραιότητα καὶ τὰς παρακλήσεις της ἀνέκραξαν:

«Mariamur pro rege nostro Maria Theresia».

«Ἂς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως μας Μαρία Θηρεσιά!»

Γὰ λατινικὰ βλέπετε ἔπαιξαν μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ἱσοορίαν τῆς Αὐστρίας· ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ Οὐγγροι «ἔχασαν τὰ λατινικά των» ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ γαλλομαθεῖς μας καὶ κατὰ τρόπον οὐγγρικώτατον ἐφόνευσαν τὸν γερμανόφιλον Τίσσαν καὶ ἀνακηρύττουν τὴν Οὐγγρικὴν δημοκρατίαν.

Ἐκεῖνα τὰ ἱερογλυφικὰ Α. Ε. Ι. Ο. Μ. τά ὁποῖα προβάλλουν ὡσὰν μασωνικὰ σύμβολα ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ ἀντὶ αὐτῶν ὡς σῆμα προβάλλει μία θύρα ἀνοικτὴ βεβαίως, ὡς ἐθνόσιμον τῆς γερμανικῆς Αὐστρίας.

Τί θὰ βγῇ ἄραγε ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν αὐτὴν θύραν, εἴμεθα περίεργοι νὰ τὸ μάθωμεν.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἠκούσθη ὅτι ἡ Ἐφορεία τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν μας Καταστημάτων προτάσει τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτῆς τμήματος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς μακρὰς ὑπηρεσίας τοῦ διακεκριμένου χειρούργου καὶ προσφιλοῦς φίλου μας κ. Ἀν. Μιστρλόγλου καὶ προπάντων τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἀπέδωκεν ἡ ὑπ' αὐτοῦ διεύθυνσις τῆς Κλινικῆς τῶν Καταστημάτων, ἐψήφισεν αὐτὸν ἀρχιχειρουργὸν τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ἐπὶ μίαν δεκαετίαν.

Οὐδέποτε διορισμὸς ἐπεκροτήθη ὁμοφωνότερον καὶ δι' αὐτὸ συγχαίρομεν καὶ τὴν διορίσασαν Ἐφορείαν καὶ τὸν φίλον καὶ διαπρεπῆ ἰατρὸν εἰλικρινέστατα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Βαστ., Σμύρνην.—Ἐλήφθησαν· δὲν ἔχουν τὴν τεχνικὴν ἐπεξεργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπῄτει ὁ «Κόσμος». Στείλατε καὶ ἄλλα, διὰ νὰ γίνῃ κάποια ἐκλογή.

Κο Κ. Ἀθ. Κωνστ., Ἐνταῦθα.—Δι' εὐνοήτους λόγους τὸ τελευταίως ὑποσταλὲν ὁποκλείεται πρὸς τὸ παρόν. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀνταποκριθῶ κατ' αὐτὰς πρὸς τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν.

Κον Γ. Ἰσ., Οὐρκιούπ.—Ἐλήφθη κάπως ἀργά. Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὸ ὑποσταλὲν καὶ τὸς εὐμενεῖς κρίσεις, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, διότι δὲν κατήλθομεν ἀκόμη εἰς τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν ἐπαίνους, ὅσον τεχνικοὶ καὶ ὡραῖοι καὶ ἂν εἶναι.

Δίδα Ὑπ. Ἀδ. Βαφεοχῶρι.— Ἀφοῦ τὰ ἀποσταλέντα ἐκρίνατε τόσον καλά, τί ἀπομένει εἰς τὸν «Κόσμον»; Νὰ σᾶς κάμῃ τὴν χάρι νὰ γένῃ κάτι; Εἰς τὸ προσεχὲς λοιπόν.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ-ΕΛΕΥΘΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ